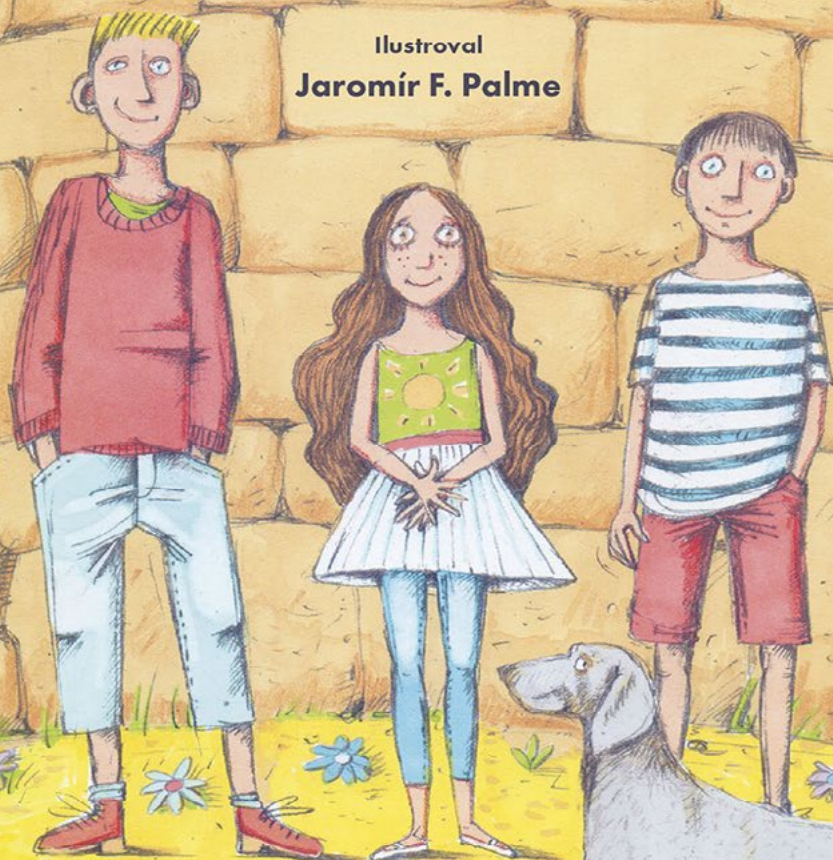

Adam a tajemství Těžkovského hrádku

Vlasta Žáčková

ilustroval
Jaromír F. Palme

FRAGMENT

Adam a tajemství Těžkovského hrádku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vlasta Žáčková

Adam a tajemství Těžkovského hrádku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Adam a tajemství Těžkovského hrádku

Vlasta Žáčková

ilustroval

Jaromír F. Palme

FRAGMENT

V nové škole

Pronikavý tón zvonku ohlásil velkou přestávku. Hodná paní učitelka Viktorie Smutná opustila třídu a odešla do sborovny, aby si mohla uvařit kafičko a na chvíli si odpočinout. Jen se za ní zavřely dveře, žáci páté třídy se rozutekli na všechny strany, jako když strelí do hejna vrabců. Všichni si chtěli užít dvacet minut volna, jak nejlépe to šlo. Ti klidnější a poslušnější si vytáhli svačinu a pustili se do jídla. Ale někteří kluci, divocí a neposední, neměli na svačinu ani pomyšlení. Běhali po třídě sem a tam, žduchali se, honili a překřikovali se jeden přes druhého.

Adam Pražák byl ve škole nový a necítil se moc dobře. Byl by rád, kdyby ho spolužáci přijali mezi sebe, ale zatím to tak nebylo. Považovali ho za vetřelce, za někoho, kdo mezi ně nepatří. Ne tedy úplně všichni, ale většina, a to mu dělalo starosti, kterých měl i tak nad hlavu. Všechny změny, které v poslední době nastaly v jeho desetiletém životě, se seběhly naráz a ještě se z nich nedokázal ani pořádně vzpamatovat.

Táta s mámou ho postavili před hotovou věc a klidně mu oznámili, že na celý dlouhý rok odjíždějí pracovat do Anglie a on bude bydlet u dědečka. To by mu ani tak nevadilo, dědečka měl moc rád a jezdil k němu často. Horší bylo, že musel opustit svého nejlepšího kamaráda Petra i ostatní spolužáky a začít chodit do jiné školy. To vůbec není žádná legrace, a táta s mámou

si ani neuvědomili, kolik mu tím způsobili problémů.

Adam, zabraný do svých neveselých myšlenek, ukusoval chleba se sýrem, který si sám připravil ke svačině. Najednou se ozval pronikavý hlas Vojty Čermáka, který přerušil všeobecný ruch panující ve třídě.

Vojta vyskočil na židli, před pusou si dal jako hlásnou troubu sešit srolovaný do ruličky a začal vyvolávat: „Pražáku, Pražáku, máme tě na háku! Adame, Adame, ať se ti nic nestane!“ Adamovi málem zaskočilo leknutím. Už je to zase tady, pomyslel si, schoval chleba do sáčku a sklopil hlavu. V té chvíli by se nejraději propadl do země. Kluci se nahrnuli kolem Vojtovy židle a začali se smát.

Adam se snažil být neviditelný a Vojty si nevšímal, i když se mu jeho hlas zařezával do uší. To bylo také jediné, co mohl dělat. Prát se s Vojtou nechtěl, protože moc dobře věděl, jak by to dopadlo. Vojta byl totiž vyhlášený rváč, nejméně o hlavu větší než on, ale i ostatní kluci ve třídě. A také skoro o dva roky starší, protože se narodil v říjnu a šel tak do školy o rok později. Ale to nebylo všechno – ještě se mu podařilo propadnout a musel pátou třídu opakovat. Teď se nad ostatní vytahoval, většina kluků se ho bála a poslouchala ho na slovo.

Naštěstí Vojta seskočil ze židle a zamíchal se mezi ostatní. Vytvořili samostatnou skupinku a něco si mezi sebou vykládali. Adam jim nerozuměl, ale správně tušil, že se baví o něm a že to nebude nic hezkého. Potichu si povzdychl a znovu se pustil do jídla. Po očku pozoroval svoji spolužačku Aničku Čermákovou, která seděla vedle něho v lavici. Soustředěně ukusovala rohlík se šunkou, nenápadná a tichá jako myška.

To bylo další utrpení, kterému musel Adam vzdorovat. Paní učitelka ho totiž posadila vedle Vojtovy sestry, aniž by tušila, jaká mu tím způsobí muka. Anička se povahou svému bratrovi vůbec nepodobala, spíš byla jeho pravým opakem.

Učila se dobře, na vysvědčení měla samé jedničky a díky své milé a přátelské povaze, byla u všech oblíbená. A taky byla moc hezká, Adamovi připadalo, že je krásná, dokonce tak krásná, že se do ní zamiloval až po uši. Jenže Anička poslouchala svého staršího bratra a udělala všechno, co jí řekl. Zakázal jí s Adamem mluvit, a tak na něho třeba celé vyučování nepromluvila ani slovo.

Adam byl zoufalý, rád by si s ní povídal a ještě raději by ji pohladil po krásných dlouhých vlnitých vlasech, které jí sahaly skoro až do pasu. Jenže na něco takového nemohl ani pomyslet, to by mu Vojta nejspíš utrhl hlavu.

Přestávka utekla rychle, zazvonilo a všichni se vrátili zpátky do lavic. Adam si mohl na chvíli oddechnout, ale ne na dlouho. Měli matematiku, paní učitelka napsala na tabuli dost těžký příklad a vyvolala Vojtu. Ten si s tím vůbec nevěděl rady a vyfasoval další pětku do své úctyhodné sbírky. Tvářil se nasupeně a na Adama vrhal výhružné pohledy, jako by za tu pětku mohl on. Paní učitelka se obrátila k dětem a řekla: „Tak kdo to vypočítá? Není to přece tak těžké, takové příklady už jsme probírali.“

Nikdo se nehlásil, všichni seděli jako zařezaní.

„Tak pojď ty, Adame, z matematiky máš jedničku, tak bys to měl zvládnout,“ prohlásila paní učitelka a podala Adamovi křídu. Podíval se na tabuli a hned mu bylo jasné, že takový příklad